

[Vagn Bro.]

andre Indtægter kunne fastsættes en Løn af indtil 800 Kr.“

Altsaa selv i de tættest bebyggede Distrikter med op til en halv Snes Tusinde Indbyggere kan der for dette Arbejde ikke ydes mere end, i ganske særlige Tilfælde, 800 Kr. Selv om vi lægger særlig Vægt paa Hvervets Karakter af Æres- og Tillidshverv, er der nu et aabenbart Misforhold til Stede, der kun i ringe Grad er udjævnet ved Hundetegnspengene — Jagtkortpengene er gaaet Sognefogderne forbi, og det kan ikke være dem en Trøst, at de er kommet Politimestrene til gode.

Der blev i sin Tid indhentet Oplysninger om i alt 527 Sognefogders Lønninger i København, Odense, Aarhus og Ringkøbing Amter. Det fremgik heraf, at Sognefogderne gennemsnitligt havde en Arbejdstid af ca. 2 Timer daglig, adskillige havde dog mere, idet 49 havde fra 4 Timer daglig og derover, 15 fra 6 Timer og derover. Den gennemsnitlige Løn for disse 527 Sognefogder var 185 Kr. aarlig, og de gennemsnitlige uvisse Indtægter var 135 Kr., altsaa gennemsnitlig 320 Kr. om Aaret. Fra Indberetninger, som det høje Justitsministerium senere har modtaget, kan jeg føje til, at for hele Landets Vedkommende var paa det Tidspunkt den gennemsnitlige Indtægt 177 Kr. om Aaret. Ved den nævnte Lov af 1932 blev dette i nogen Maade reguleret af Amterne, men jo kun normalt inden for Grænsen fra 80 til 400 Kr.

I de 9 Aar, der er gaaet siden, jeg tør nok sige ikke mindst i de sidste 2 Aar, er Arbejdet blevet i betydelig Grad forøget. I disse urolige Tider maa Sognefogderne i højere Grad være Politimesterens Stedfortræder ved mange Lejligheder, idet de skarpe Mærklægningsbestemmelser og de skærpede Politivedtægter flerdobler Bødernes Antal, og stedse maa Sognefogeden være paa Farten med Forkyndelser, med særlige Budskaber o. s. v. Hans daglige Arbejdstid er i høj Grad blevet øget; Trafikvanskelighederne gør ogsaa Arbejdet i udstrakte Sogne overmaade besværligt. Under Hensyn til alt dette finder jeg, at Normalmaksimallønnen i Loven burde ændres, vi burde op over de 400 Kr., og vi burde ogsaa i særlige Tilfælde op over 800 Kr., i hvert Fald burde der hurtigst muligt ske en Regulering. Jeg haaber, denne Begrundelse i nogen Maade vil give den højtærede Minister Interesse for at drøfte disse Spørgsmaal.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at føje til, at mange af de Bemærk-

ninger, der her er fremført, vistnok ogsaa kan overføres paa Landets Strandfogder, der i haardt Vejr har overmaade haard Patrouillering uden egentlig fast Lønning. Ja, det er og skal stadig være et Æres- og Tillidshverv, men jeg vil meget henstille, at man dog i nogen Maade vederlægger det med en vis Ydelse fra det offentlige.

Sluttelig vilde jeg have Lov til at henlede den højtærede Justitsministers Interesse paa et Problem, som jeg tror i Tider som disse burde paakalde Folkets Interesse i noget større Grad end ellers. Jeg erkender, at paa det Omraade, jeg vil sige et Par Ord om, er den Vejledning, som Folk selv giver sig, den bedste, at Tvang og Indgreb ikke i og for sig er den rette Fremgangsmaade, men i disse Tider vil man dog ikke mindst være med til at arbejde for Ungdommens Hærdning, og jeg vil derfor fremdrage et enkelt Spørgsmaal, som har været nævnt for nogle Maaneder siden i et af de danske Dagblade, „Kristeligt Dagblad“, der rettede en Række Spørgsmaal om den saakaldte Forlystelsesindustri, som ogsaa undertegnede fik Lejlighed til at sige nogle Bemærkninger om ud fra visse Erfaringer.

Efter at jeg har tænkt over de Problemer, der her er blevet rejst, har jeg følt, at det maaske var det rigtigste, at man i hvert Fald nævnte dem under denne Debat her fra denne Talerstol. Den højtærede Justitsminister har paa adskillige Omraader vist pædagogiske Evner, og maaske vilde han ogsaa her være i Stand til at indføre en Ændring, i hvert Fald paa et enkelt Omraade, som jeg her skal nævne, og hvor jeg tvivler noget om, at det, der foregaar, er helt i Overensstemmelse med Loven.

Maaske det er Krigspsykosen, der har bredt sig til betydelige Dele af vort Folk, et Faktum er det, at Dansen og hvad dermed følger breder sig over Riget. I tidligere Tid var de offentlige Baller dog ingenlunde en Hverdagsaftens-Foreteelse i Landdistrikterne. Kroerne fik i tidligere Tid nogle Gange om Aaret Ret til offentlig Bal under Politiopsyn, men ellers var der kun de dengang langt mindre talstærke Foreninger, der normalt begyndte med en vis aandelig Underholdning og saa sluttede med en Dans. Nu har en eller anden entreprenant Mand — jeg kender for øvrigt ikke hans Navn — opfundet Begrebet Dansant, Dans mellem Bordene; det vil sige, det er ikke noget offentligt Bal med Billet og Forlystelsesskat, men Dansantens Begreb er dette, at naar en Del sluttede Selskaber, der sidder ved særlige Borde, har samlet sig, kan en